Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1886. 35te Aargang.

Tidens Aand.

Af Præsident George Q. Cannon.

Den Bemærkning siges at være gjort for en kort Tid siden af en Mand, som gjør Fordring paa at være et Medlem af Kirken, at det første Præsidentskab ikke havde et rigtig Begreb om Kirkens Stilling, og den Fare, vi befinde os i, ellers vilde de søge at komme til en Overenskomst med Regjeringen angaaende Spørgsmaalet om Polygami. Den Mand, som siges at have gjort denne Bemærkning, er en, som har vist ved sine Gjerninger, at han var villig til at fornægte et Princip for at undgaa den strænge Straf, som Dommeren paalægger. Maaske der findes flere, som anse sig for at være Medlemmer af Kirken, der have samme Anskuelser som denne Mand. Mænd, som have saadanne Ideer, maa indbilde sig, at hele Striden drejer sig om denne Lære om patriarkalsk Ægteskab, saaledes som praktiseret af de Sidste-Dages Hellige, og at dette er det Eneste, som de have imod os. Mange Ikke-Mormoner nære uden Tvivl samme Anskuelser. De se ikke andet, end hvad der er kaldet Polygami. De tænke, at dette er Alt, som opvækker Had og Modstand imod os, og at dette Princip er Alt, som vi søge at oprette, og som vi stride for.

De, som have saadanne Anskuelser, udvise en Uvidenhed og Mangel paa Begreb om vore Affærers sande Stilling, der gjør dem aldeles uskikkede til at tale om eller behandle dette Spørgsmaal. Polygami er kun et Punkt, og vi kunne gjerne sige et lille Punkt blandt de mange, som nu eller senere maa afgjøres i dette Land. Vore egne Folk burde tydelig forstaa, at vi ikke stride for et enkelt Princip eller Retten til at efterleve samme. Vi stride for borgerlig og religiøs Frihed i dens dybeste og mest omfattende Betydning. Der er mange Onder, foruden Fordom mod Polygami, der maa udryddes. Dersom det var muligt at forkaste dette Princip uden at fornægte Troen, vilde der endda være det større og vigtigere Spørgsmaal at afgjøre om Præstedømmets Ret til at raade og lede Folket. Det er dette, der mere end noget andet er hadet af denne Kirkes Fjender, som forstaa vor Organisation. At bruge deres egne Ord: „De

bryde sig ikke om Polygami," men de ønske at tilintetgjøre Præstedømmets Magt — Hierarkiet, som de kalde det.

Jeg har med blandede Følelser af Harme og Foragt læst Utahkommissionens Beretning og de Forslag, som de igjennem Indenrigsministeren indgive til Præsidenten og Kongressen. Formanden for denne Kommission er en Mand, med hvem jeg for en Del Aar har været vel bekjendt. Da jeg var et Medlem af Repræsentanthuset var han i Senatet. Guvernør Ramsay er en meget agtet Mand, hvor han er kjendt, og en udmærket Type af en Politiker. Han har været Medlem af Repræsentanthuset og Senatet, Guvernør af Minnesota og Krigsminister og bærer et hæderligt Navn. Om Nogen skulde forstaa Frihedens Principer og amerikanske Borgeres Ret, burde Guvernør Ramsay forstaa dem; thi han har haft en livslang Erfarenhed i alle disse Spørgsmaal. Naar man derfor læser en saadan Rapport og de medfølgende Forslag, som denne Kommission, for hvilken han er Formand, har indgivet, da faar man en udmærket Ide om Affærernes sande Stilling angaaende borgerlig og religiøs Frihed i denne Nation. Intet Dokument, som i de senere Aar er blevet publiceret fra en officiel Kilde, viser tydeligere hvor dybt den offentlige Stemning i Amerika er falden end denne Rapport til Indenrigsministeren.

Saa længe som den lever i Folkets Erindring eller staar paa Historiens Blade, vil den staa som et vanærende Minde om dens Forfattere og som et Tegn paa, hvor højt Fordommes, Lidenskabers og Tyrannis Flodstrøm kan stige i en saakaldet fri Republik. Naar en Kommission af fem Mænd, valgte med Omhu til at udføre det vigtige Hverv, som anbetroedes dem under Edmundsloven, kunne være enige om at gjøre saadanne Forslag, som de gjorde i deres Rapport, viser det uomstrideligt, at der er noget frygtelig galt i Regjeringsaffærerne og de offentlige Anliggenders Forvaltning. Mere tyranniske, uretfærdige og ondskabsfulde Forslag kunde ikke have været optænkte i de mørke Tidsaldre. Dersom de skulde vedtages, vilde „Mormonerne" blive bundne i Trældomslænker, hvis Lige man vilde nødes til at søge efter i længst forsvundne Tidsaldre og iblandt overvundne, underkuede og trælbundne Folkeslag. Ikke en Levning af den Frihed, der er vor Fødselsret, og for hvilken vore Fædre for Aarhundreder have kæmpet og nydt, vilde blive skjænket os. Det Folk, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige bestaar af, er hovedsageligen kommet fra Jordens mest frihedselskende Nationer. I denne Henseende er Ingen dem overlegen nogen Steds. De indfødte Amerikanere iblandt os nedstamme fra de bedste Slægter i Landet. De, som ere komne fra europæiske Lande, ere komne fra Nationer, der for Aarhundreder have opretholdt Frihed. Vi vilde være utro til vore Forfædres Minde, dersom vi ikke strede for Frihed. Spørgsmaalet, for hvis Løsning vi arbejder, er: Frihed eller Slaveri. Det fordres af os, at vi skulle fornægte Overbevisning og Principer, som ere dyrebarere for os end selve Livet; Principer, hvis Efterlevelse ikke i mindste Maade hindre Andre i Nydelsen af deres Rettigheder. Lønnen, som man tilbyder os for at opgive disse Principer, er Frihed fra de forskjellige Grader af Straf, hvormed vi ere truede, og som i mange Tilfælde ere os paalagte. Men antag, at vi skulde opgive dette Princip, som er saa hadet, og under Skjul af hvilket vi nu lide disse Uretfærdigheder, vilde dette

give os og denne Nation sand Frihed? Nej, visselig ikke. Dette, som vi nu lide formedelst vore Ægteskabsforhold, er blot en Del af den Undertrykkelse, hvormed de uhindrede kunne besvære os.

Betragt vor politiske Stilling! Vi burde være en Stat. Vi have været fuldkomment berettigede til en Statsregjering for mange Aar. Dersom sand Frihed herskede i denne Republik, vilde denne Ret ikke blive nægtet os. Flere Territorier ere blevne indlemmede i Unionen siden Utahs Ansøgning for Optagelse. Nevada, som var i stor Gjæld, med en Folkemængde ikke meget større end Antallet af Utahs Skolebørn, et politisk Skelet, blev med Beredvillighed indlemmet som en Stat, medens Utah, fri for Gjæld, let beskattet, med en blomstrende Industri, vel skikket for Selvstyrelse, hvis Befolkning har antaget faste Hjem og lever i velopbyggede Stæder og Byer, blev nægtet Optagelse og er endnu den Dag idag et Territorium, regjeret af Embedsmænd, i hvis Valg de have ingen Stemme. Er dette retfærdigt? Er det Republikanisme? Er det Frihed?

De Onder, under hvilke denne Nation sukker, ere af en saadan Natur, at de ville bringe Ruin over Folket, dersom de ikke i Tide blive udryddede. Paa os, skjønt Faa i Antal, hviler det vigtige Hverv, at under alle Omstændigheder opretholde korrekte Regjeringsprinciper. Som vi se af denne Kommissions Rapport, ere højtstaaende Embedsmænds Ideer om Frihed afmaalte og uddelte efter den offentlige Mening. Lad noget som helst Samfund modsætte sig den offentlige Mening, og dersom de ikke ere stærke nok til at indgyde Andre Respekt for sig, ville de blive hadede og forfulgte. Betragt de Grusomheder, der have været udøvede mod Kineserne. Er en saadan Behandling rigtig? Enhver rettænkende Mand, som ikke er paavirket af Fordomme, maa fordømme en saadan Fremgangsmaade som uværdig Amerikanere. Negeren er respekteret og tilladt ene og alene, fordi han har Stemmeret, og dette har Indflydelse hos Politikere; men om han ingen Stemme havde, og Had skulde blive opvækket imod ham, som imod Kineserne og Indianerne, vilde han snart blive behandlet lig dem, men fordi han er en politisk Magt, bliver han smigret og i en vis Grad respekteret.

Aarsagen til mange af de Onder, som vor Regjering for Tiden lider under, er den, at Pøbelen regjerer. Mænd, som ere afhængige af Folkets Votum for at erholde Embede, bøje sig efter Pøbelens Ønsker og efterkomme disses urimeligste Fordringer, uden Hensyn til Principer og om det er Ret eller Uret. Det er denne fatale Bøjelighed, der gjør Kinesernes Forfølgelse mulig. Saaledes ogsaa i vor Sag. Tusinder af Embedsmænd vide, at dette Korstog imod os er uretfærdigt, men de frygte offentlig Dadel. Medlemmer af Kongressen ville i privat Samtale fordømme den Fremgangsmaade, der er brugt imod os; men de frygte for at miste Folkets Stemmer og tør ikke udtale deres Mening offentlig. Det er en saadan Stilling af Affærerne, der gjør Forfølgelse imod os mulig. Vi have ingen Stemmeret, hvorved vi kunne have Indflydelse paa politiske Spørgsmaal, og samvittighedsløse Politikere kunne derfor uden Fare berøve os vore Rettigheder og træde vore Friheder under Fødder. Indbilder nogen sig, at Kommissionen vilde indgive saadanne Forslag imod os, dersom vi besad politiske Rettigheder, hvorved vi kunde paavirke Partipolitiken? Intet er tydeligere til min Forstand, end at de tage Fordel af vor politiske Hjælpe-

løshed, og det er denne vor Stilling, der gjør os til Rov for politiske Røvere og er Aarsagen til den vidtstrakte Fordom imod os.

Der er Tusinder af Mænd i de Forenede Stater, der ere lige saa bedrøvede over Landets sørgelige Tilstand, som de Sidste-Dages Hellige, Tusinder af patriotiske og frihedselskende Mænd og Kvinder; men de ere adspredle rundt omkring i Landet uden Organisation og kunne derfor ikke virke tilsammen, og iblandt al den støjende Larm, som alle Vegne høres, blive deres Stemmer overdøvede. I denne Henseende, skjønt kun Faa i Antal, ere vi bedre stillede; thi vi ere organiserede. Formedelst den Enighed, Gud har skjænket os, kunne vi taale Stridens Stød. Det er Forsynets Hensigt, at vi skulle modtage Angrebets haardeste Stød, og at vi skulle stride for og opretholde den Frihed, som var kjøbt med dyrebart Blod ved denne Regjerings Oprettelse.

De, som forstaa Beskaffenheden af den nuværende Strid, vide, at vi stride for mere end den flygtige Jagttager tænker. Vi stride for den højeste borgerlige og religiøse Frihed for alle Mennesker af alle Religioner og Nationaliteter; en Frihed, der vil tillade enhver Mand og Kvinde at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, og at gjøre Alt, som han ønsker, saa længe han ikke gjør Indgreb i Andres Rettigheder.

Begivenheder foregaa hver Dag, der vise os, hvor nødvendigt det er, at Nogen skulde staa frem og forsvare Frihed og Ret og søge at bevæge Nationen til at vandre paa de gamle sikre Veje, og at undertrykke Pøbelvælde af enhver Slags, at staa de Venneløse bi, beskytte de Svage, forsvare de Undertrykte og opretholde Retfærdighed i Landet, og ikke tillade noget Samfund at tilintetgjøre svagere Samfund, fordi de ere upopulære.

I mange af Staterne har Mængdens Hævnlyst imod en virkelig eller indbildt Forbryder ofte blevet opvækket i en saadan Grad, at de have i Nattens Mørke, eller paa andre bekvemme Tider, stormet Fængsler, overmandet Lovens Tjenere og dræbt de Anklagede. Mange uskyldige Mennesker falde uden Tvivl som Offre for saadanne Pøbelhobes blinde og djævelske Raseri. Saa længe saadanne Skikke eksistere, hvor let er det for den virkelige Skyldige eller for Andre, som nære Had mod den Anklagede, at opflamme Mænds Lidenskaber og Mordlyst og saaledes rydde en Fjende af Vejen, og bortlede Mistanken fra sig selv. Ingen Nation kan bestaa, naar saadanne Onder eksistere iblandt dem. De Sidste-Dages Hellige have, for mere end et halvt Aarhundrede, forudsagt hvad denne Nations Skjæbne vilde blive, undtagen de skulde omvende sig, og hver Dag bringer Tildragelser, der stadfæste Sandheden af disse Forudsigelser.

Dersom Frihed skal bevares, er vi det Folk, som vil bevare den. Dersom Anarki og Lovløshed skulde aldeles tage Overhaand i de Forenede Stater i Dag, og vor nuværende Regjeringsform blive tilintetgjort, ere vi, formedelst Herrens Velsignelse, det eneste Folk paa dette Land, som besidder de Egenskaber, nødvendige for Selvstyrelse og god Regjering. Naar den Dag kommer, som den uden Tvivl vil, da vil vort Systems Overlegenhed klarligen vise sig, og Tusinder ville med Glæde fly til Zion for Sikkerhed for Liv og Ejendom hos det Folk, som mange af dem i Dag i deres Uvidenhed søge at tilintetgjøre.

Templets Stene.

Som det prægtige Tempel i Salt Lake City nærmer sig Fuldendelse, dets storartede Skjønhed, den uhyre Vægt af svært Materiale brugt til dets Opførelse, dets særegne Stil, dets Prydelsers beskedne Skjønhed, beundres af Fremmede saa vel som af Hellige.

Sidemurene ere færdige, og de østlige Taarne have naaet en betydelig Højde og frembyde et saa prægtigt Skue, medens man betragter det, at Hjærtet bliver utaalmodigt og længes efter at se den skjønne Bygning fuldendt. Mange ere ofte blevne fyldte med en Følelse af Haab og Ærefrygt, som have gjort dem usigelig lykkelige, medens de have betragtet Templet og bemærket dets stedse forandrede Udseende efterhaanden som dets Granitmure voksede i Højde. En Aand, som hvisker Fred og Trøst til en Sidste-Dages Hellig, omgiver disse hellige Steder og fylder Hjærtet med Glæde og Fryd. Templet er til saadanne et Monument bygget til Erindring om dem, som have levet i forbigangne Tidsaldre, og en Helligdom til Frelse for dem i tilkommende Tider. Tempelgrunden i Salt-Lake-City er et Sted, som det altid er en Glæde at besøge. I dets stille Hjørner og Steder have mange i Løndom opsendt deres Bønner til Gud og have følt, medens de vare i hans Hus, at de vare ham nærmere.

Medens vi stod paa Gaden betragtende den Mængde finhugne Sten i Bygningen foran os, kom det os paa Sinde, at det kude være interessant til vore Læsere at beskrive nogle af de mest mærkelige. Vi have derfor søgt at erholde den dertil nødvendige Underretning om Størrelse, Tyngde osv., hvilke vi her i Korthed ville give.

Hjørnestenene ere 16 Fod i Jorden. De bleve lagte den 6te April 1853 i Nærværelse af en uhyre stor Forsamling af Hellige, som repræsenterede alle Præstedømmets Grader, civile og militære Autoriteter, iførte deres Højtidsdragter og komne tilsammen for at deltage i Dagens Højtidelighed. Kanonerne tordnede, Musikken spillede, Sangkorene sang deres opløftende Sange, og Indvielsesbønner og Taler, inspirerede af den Hellig Aand, vare nogle af de Ting udførte i Dagens Anledning. Præsident Brigham Young lagde den sydostlige Hjørnesten, og medens han stod derpaa sang Koret en Salme, af hvilken det første Vers lyder som følger:

Dybt i denne hellige Grund
Lægges disse Hjørnestene,
Glade Tusinder i denne Stund
Ydmygt i Bøn sig forene,
At Zion nu velsignet maa være,
Og bygge et Tempel til Herrens Ære.

Grunden, som hviler paa et fast stenet Jordlag, og bestaar af store, kløvede, ildfaste Sten fra Red Butte Bjærgpas, vejer 156 Pund pr. Kubikfod. Grunden var naaet en Højde af 8 Fod, da dette Arbejde saa vel som næsten alt andet blev standset ved Underretningen om, at Johnstons Armee var paa Vejen til Utah, og Grunden blev tildækket med Jord til samme Højde som Jordlaget der omkring. Efter „Flytningen" i 1858, da Fred atter var tilvejebragt, og Folket atter var kommet tilbage til deres Hjem, blev Grunden atter renset og Arbejdet fortsat; men der blev opdaget en

Fejl i Muren, og det var frygtet, at den ikke vilde kunne bære den uhyre Vægt, som den var bestemt til, hvorfor Murene blev igjen taget op til Grundlaget, og enhver Aabning i samme blev fyldt med Sten og Kalk, som blev drevet sammen i en fast Masse med Hammere.

Murene blev derpaa atter paabegyndt, og de op- og nedvendte Buer indførte, for at fordele Bygningens Vægt ligelig paa Grundstenene.

I Krydsbuerne i Kjælderdørene ere nogle mærkelige Stene, især Bindestenene over Dørhullerne, som føre til Hjørnetaarnene. Disse Stene ere saaledes tilhuggede, at de sammenbinde en tresidig Bue. Saadanne Stene ere ualmindelige og ses ikke i mange af Verdens store Bygninger. Det er et Studium at opdage, hvorledes Arkitekten har kunnet beregne deres bestemte Form, saa de kunde nøjagtig passe de Steder, de vare bestemte til.

I et Hjørne af Templet, indlagt i Granitmuren, er Arkivstenen, der blev tilhuggen i 1855 af Broder James Moyle, nuværende Formand for Stenhuggerne for Templet. Det er en ildfast Sten, 3 Fod lang og 20 Tommer tyk og bred. En Hulning, 1 Fod i Firkant, blev udhuggen, og i dette blev lagt saadanne historiske Beretninger, Aviser, Bøger osv., som ansaas for passende. Hulningen er tildækket med en Sandsten, som er tilhuggen og passer nøjagtig, og er forseglet for at holde Luft og Fugtighed ude.

I første Etage, og blandt dem, som kan ses paa Udsiden af Bygningerne, ere de store firkantede Stene, der udgjøre Foden af Skraapillerne, de mest iøjnefaldende. De ere 5½ Fod høje, 4½ Fod brede og 20 Tommer tykke, indeholdende over 41 Kubikfod og veje mere end 6000 Pund. Der er 50 af disse Stene, og der er en Sfære indhuggen paa hver af dem, der repræsenterer en Del af Jorden. De ere de største i Bygningen og bleve kjørte fra Stenbruddene paa Vogne forspændt med Stude, og hver af dem vejede førend de bleve tilhugne omtrent 7000 Pund og udgjorde et Læs for fire Par Stude. Naar man regner Omkostningerne med at sprænge dem ud af Klippen, det store Arbejde forbunden med at transportere dem og den almindelige Pris for at tilhugge dem, da finder man, at hver af disse Stene har kostet næsten 300 Dollars.

Der er fire Indgange til Templet, to i hver Ende, og Buerne over disse ere ualmindelig skjønne. Disse Indgange ere næsten 20 Fod høje og 8½ Fod brede. Siderne bestaa af 20 Stene, hver 15 Tommer tyk, til Buens Begyndelse; denne bestaar af 16 Stene foruden Bindestenen, der er en af de skjønneste i Bygningen. Den gaar helt igjennem og er 4 Fod og 8 Tommer lang, 2 Fod og 1 Tomme tyk og 18 Tommer bred. En Stjerne med fem Spidser, af hvilke den ene Spids peger opad, er udhuggen meget smukt paa den. Trapperne til disse Indgange ere endnu ikke færdige, men der vil blive 16 Trin i hver. De vil blive 9 Fod og 5 Tommer lange, 1 Fod brede og 7 Tommer høje.

De andre Trapper af Betydenhed i Bygningen ere dem i Vindeltrapperne i Hjørnetaarnene. Der er 172 Trin i hvert Taarn, og de ere afdelte paa passende Steder ved fire Affatser. Disse Trin ere byggede i Muren og deres indvendige Ende hviler paa en hul Søjle. Længden paa disse Trin er 6 Fod, 5 Tommer brede i den smalle og 20 Tommer ved den brede Ende. Hvert Trin vejer over 1700 Pund, og Vægten

af alle Trapperne i de fire Taarne er over en Million Pund. Disse Vindeltrappers Konstruktion er beundringsværdig. Hvert Trin er tilhugget saaledes, at det passer efter Trappens spiralformige Bøjning, og de ere saaledes fastgjorte, at det er en Umulighed at de nogensinde kunne trykkes ud af deres Sted. Der er meget faa Vindeltrapper i Verden, der kan sammenlignes med disse.

Iblandt de emblematiske Stene er ingen mere iøjnefaldende end de, som repræsentere Maanen. De ere indlagte i Skraapillerne over Sokkelen. De repræsentere Maanen i alle dens Faser og ville, naar de ere færdige og forgyldte, blive iblandt de prægtigste Stene i Templet. Der er 50, og de ere 4 Fod og 7 Tommer lange, 3½ Fod brede og 1 Fod tykke, indeholdende omtrent 17 Kubikfod hver og veje omtrent 2800 Pund. Disse Stene kostede næsten 100 Dollars hver, og hugne og indsatte i Muren repræsentere de en Kapital paa 7500 Dollars.

I samme Linie, over disse paa Skraapillerne og over den anden Sokkel, ere 50 Stene, som repræsentere Solen. De ere af samme Størrelse som Maanestenene, med Undtagelse af, at de kun ere 10 Tommer tykke, maalende 14½ Kubikfod og veje 2400 Pund hver. Det er Hensigten, at de skulle være overordentlige pragtfulde. Ridser med skarpe Kanter, forestillende Solens Straaler, ere udhugne omkring Cirkelen. Naar disse blive forgyldte og Kanterne med Omhu schatterede, vil det blive et prægtigt Skue, idet de graa Granitmure ville ligesom glimre med Lyskugler. Disse Solstene ville koste, naar færdige, 250 Dollars hver.

Paa Taarnene, nedenfor det første Brystværk, er en Frise, bestaaende af en Del Stene, paa hvis Forside er udhugget en meget smuk ridset Cirkel.

Denne Frise bidrager meget betydeligt til at forskjønne Taarnene. Disse Cirklestene ere omtrent 2½ Fod i Firkant og veje 1000 Pund hver. Der er 184 af disse Stene.

Talrige Stjærner ere fordelte omkring paa Murene. Paa de østlige Taarne vil der blive 40, Tolv paa hvert Hjørnetaarn og Fyrretyve paa det midterste. Disse ere alle Stjerner med fem Straaler eller Spidser, af hvilke en peger opad. Næsten alle Vindestenene undtagen dem, som bære Indskrift, ere prydede med en smukt udhuggen Stjerne. Paa den vestlige Ende af Bygningen, nær Foden af det midterste Taarn, er Stjernebilledet, den store Bjørn, indhugget. Disse Stjerner ere saaledes arrangerede, at „Karlsvognen" er let kjendelig, og de to bageste Stjerner pege direkte mod Nordstjernen.

Ved Østsiden paa det samme Taarn, nær Toppen af de to vigtigste Brystværk og lige under deres Dækstén, vil blive anbragt to Skymasser, hvorfra vil udgaa Lysstraaler. De Stene, paa hvilke disse betydningsfulde Symboler af Lyset, der straaler ud fra de mørke Skyer af Overtroens Tidsaldre, vil blive udhugne, ere 5 Fod lange og 3½ Fod brede og veje omtrent 3000 Pund hver. De Stene, som udgjøre Brystværket og Dækstenene paa Skraapillerne, ere ligeledes mærkelige Stene. De Sidstnævnte ere 3½ Fod i Firkant forneden og skraane til Midten og ere 2½ Fod høje. De veje hver omtrent 3000 Pund. Dækstenene over Brystværket imellem Skraapillerne ere 2 Fod og 10 Tommer lange og 2 Fod og 5½ Tomme brede, og ere smukt udhugne. Paa Hjørnerne af Taarnene, og som en Dæksten til de ottekantede Smaataarne, vil der bliver byg-

get Spir, hvert bestaaende af en enkelt Sten 6 Fod høj, 3 Fod i Diameter forneden, og som nær Spidsen vil blive udstyret med en smuk Indhugning, forestillende en flammende Fakkel. I den første Etage af disse ottekantede Taarne er hvert Skifte muret af tre Sten og er 5 Fod i Diameter, i den anden Etage bestaar et Skifte af to Sten og Taarnets Diameter er 4 Fod, højere op er kun en Sten brugt til et Skifte, og Diameteren er 3 Fod. Tykkelsen af disse Stene er 15½ Tomme.

Der er mange andre mærkelige Stene i Bygningen, saa vel angaaende Størrelse som Facon, og især paa den Del, som endnu er ufuldendt. Men naar disse Taarne og Spir blive færdige, vil det Hele fremvise en Harmoni og Skjønhed, som ingen Bygning i det hele Land vil overgaa.

Templet i Salt-Lake City er den mest mærkværdige Bygning i denne Tidsalder, og dets Mure har ikke naaet deres herlige Fuldendelse uden Arbejde, og dette Kjærlighedsarbejde har blevet helliggjort ved Taksigelse og Bønnens Aand.

De Stene, paa hvilke der er Indskrift, ere alle indmurede i den Del af Templet, der nu er opført. De bestaa af de to Bindestene over Vinduerne i det midterste Taarn, paa hvilke er indskrevet: JEG ER ALPHA OG OMEGA. Lige under denne Indskrift ere to Halvkugler, hvorpaa er ualmindeligt smukt indhugne to foldede Hænder, som forestille at give Broderskabets højre Haand. I Bindestenene i de øvre Vinduer er indgraveret „det altseende Øje". Hovedinskriptionen er midt paa det midterste Taarn og lyder saaledes:

HELLIGHED TIL HERREN.

Herrens Hus, bygget af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Begyndt den 6. April 1853.
Fuldendt —

En ny Stjerne.

Det forløbne Aar var ikke blot for Jordens Vedkommende rigt paa mærkelige Begivenheder, men det vil ogsaa komme til at indtage en fremragende Plads i Himlens Annaler, thi i dets Slutning viste sig pludselig en ny Stjerne i den bekjendte Taageplet i Stjernebilledet Andromeda. Den er nu forsvunden, og om den igjen bliver synligt er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse maaske er overladt det følgende Aarhundredes Generationer. Hvor vidt Aaret 1886 vil kunne rangere med sin Forgjænger i Retning af interessante Tildragelser paa den terrestriske Skueplads, lade vi af Mangel paa Udtydningsevne staa hen, men vist er det, at det med Hensyn til de himmelske Fremtoninger allerede har opnaaet Jævnbyrdighed med 1885, thi for nylig har man paa Lord Crawfords Observatorium i Dun-Echt opdaget i det berømte Stjernebillede Orion en ny Stjerne, som ikke findes i noget Stjernekatalog. Stjernen er af sjette Størrelse og lyser med et rødt Skjær. Den er naturligvis Gjenstand for Astronomernes uafbrudte Opmærksomhed, men endnu er man ikke paa det Rene med dens Natur. Er det en midlertidig Stjerne der vil forsvinde ligesom dens Forgjænger i Andromeda, eller er det en foranderlig Stjerne med en meget lang Variationsperiode? Der er Astronomer, som hylde denne sidste Opfattelse og mene, at man her befinder sig over for en foranderlig Stjerne, der indtil for nylig er forbleven ubemærket.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Reform af den engelske Statskirke.

Et stort Antal engelske Statspræster samt adskillige Forstandere for Dissentermenigheder have i Fællesskab udsendt følgende Cirkulære:

„For tre Hundrede Aar siden reformeredes den engelske Kirke i Overensstemmelse med Datidens Behov. Vor Tid fordrer en ny Reformation. Afskaffelsen af Statskirken og dennes Understøttelse af Staten er bleven foreslaaet som det bedste Middel til at stille den engelske Kirke i Harmoni med Nationallivets forandrede Vilkaar. Herimod protestere vi Præster, tilhørende baade den engelske Kirke og Dissentermenigheder. Statskirkens Afskaffelse bør ikke finde Sted, førend alle andre Forsøg paa Reformer ere mislykkede. Vi tro, at Følgen af Statskirkens Afskaffelse vilde blive enten Kathedralers og Kirkers Inddragelse til verdsligt Brug, eller disses Overdragelse til Præsteskabet, en Korporation af Mænd, der foretrække deres eget ekklesiastiske System for Folkets Interesser. Vi erklære derfor, at Kirken bør reformeres saaledes, at den bliver, i Virkeligheden saa vel som af Navn, Nationens Kirke, og med dette Maal for Øje, at Kirkens Dotationer vedblivende bør anvendes til religiøse Formaal; at Folket skal deltage i Ordningen af Gudstjenesten; samt endelig, at Kirkens Grundvold udvides, saa at den saa meget som muligt kan omfatte hele Nationens kristne Tænkemaade og Liv. Paa denne Maade vilde Englands Kirke blive nationaliseret."

Det er interessant at se de Forsøg, der Tid efter anden gjøres i de forskjellige Kirkesamfund for at gjøre deres Lære mere populær. Dersom de besad det sande Evangelium, vilde ingen saadanne Forslag fremkomme; thi Evangeliet er evigt og uforanderligt og den Ide, at reformere Kirken, for at den kan blive i Virkelighed saa vel som af Navn Nationens Kirke, viser tydeligt, at Gud har Intet med den engelske Kirke at gjøre; thi hans Love ere evige og uforanderlige, og han har kun vist Menneskene een Vej til Frelse. Herren spørger ikke om denne Vej er populær, eller om alle Nationers Sekter kunne med alle deres forskjellige Trosbekjendelser blive enige om at vandre derpaa. Han siger tværtimod: „Den Port er snæver og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den". Medens det kan siges, at det kunde være ønskeligt, at ikke blot den engelske Nation, men alle andre Nationer vilde forene sig i at tjene Herren paa den Maade, han har forordnet, er dette næppe Øjemedet med ovenstaaende Cirkulære, men Hensigten med det synes at være, at gjøre om muligt Vejen til Himmerige bredere og lettere at vandre paa. Alle de kristne Samfund, som anerkjende den „hellige almindelige Kirke", der er delt i flere Samfund, som mere eller mindre afvige fra hverandre, billige ved denne Anerkjendelse Rigtigheden af dette Forslag. „For tre Hundrede Aar siden blev Kirken reformeret efter Datidens Behov", det vil sige Menneskene indførte Forandringer, som de selv syntes om, og som de den Gang syntes vare overensstemmende med Skriften; men nu siges der: „vor Tid

fordrer en ny Reformation", med andre Ord, vor Religion er nær ved at være opslidt, og en ny Klud maa sættes paa det gamle Klædebon, og siden om en Tid kan det lappes igjen, naar „Tidens Behov" fordrer det.

„Kirkens Grundvold bør udvides, saa at den saa meget som muligt kan omfatte hele Nationens kristne Tænkemaade." Det mener formodentlig fem til seks forskjellige Sekter af Methodister, otte eller ni Slags Baptister, syv eller otte Slags Presbyterianer og et Hundrede andre Sekter, som alle bekjende sig til den „hellige almindelige Kirke". At Herren vilde have noget at skaffe med en saadan Reformation, kan naturligvis Ingen tænke; thi hans Love ere lig ham — evige og uforanderlige. Tro, Omvendelse og Daab ere nu ligesom i Kristi og hans Apostlers Dage Begyndelsesgrundene til Evangeliet. Apostelen Paulus siger: „En Herre, en Tro, en Daab". Hvorledes mon „hele Nationens kristne Tænkemaade" kunde komme overens om dette ene Punkt Daaben? Methodisternes Fremgangsmaade kan maaske blive anvendt, nemlig at den, som ønsker at blive døbt, kan selv vælge Daabsmaaden, enten Bestænkelse, Overøselse eller Neddyppelse, og da kan det med Sandhed siges, at Folket deltager i Ordningen af Gudstjenesten."

Korrespondance.

Aarhus, den 23. Januar 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Da det maaske kan interessere „Skandinaviens Stjernes" Læsere at høre et Par Ord fra Aarhus Konference, vil jeg benytte Lejligheden til at give en kortfattet Beretning af vort Arbejde i denne Del af Vingaarden. Ved Emigrationen sidste Oktober efter en trofast Mission blev Præs. Chr. Christiansen løst med Tilladelse at rejse hjem, og jeg blev beskikket til at indtage hans Plads, og skjønt jeg føler min Ufuldkommenhed, har jeg søgt efter bedste Evne at varetage Konferencens Anliggender ved Guds Aands Vejledning.

Alle Brødrene fra Zion, som arbejde her i de forskjellige Grene, ere trofaste Mænd, og søge efter bedste Evne at udsprede Sandheden, og om ikke Mange blive tillagte Kirken ved Daab, er det vist ikke af Mangel paa Nidkjærhed hos Brødrene, men snarere fordi Høsten er til Ende.

Det lokale Præstedømme kan jeg sige er alle trofaste Mænd, og virker efter bedste Evne i at bestyrke de Hellige og paase, at de opfylde deres Pligter, samt i at efterse, at Syndere og Hyklere blive aabenbarede og afskaarne.

Den forløbne Juletid benyttede vi en Del af til uskyldig Fornøjelse og Opmuntring, idet Søndagsskolen havde en Sammenkomst 2den Juledag til Examenering, og derefter fra et smukt udstyret Juletræ modtog Præsenter, og ved Musik og Sang samt andre Fornøjelser blev Aftenen tilbragt meget tilfredsstillende.

Nytaarsdag havde vi Ældre en Sammenkomst, og det saa just ikke ud til knappe Tider, naar vi betragtede de lange Borde, omkring hvilke omtrent 100 af de Hellige sadde og nøde Livets

Goder; derefter benyttedes Aftenen til Musik, Sang og komiske Forestillinger. Ved Midnat skiltes vi ad ligesom mere forenede i Broderskabets Baand.

Vore Forsamlinger ere temmelig godt besøgte baade af Hellige og af Fremmede, og en Del Forsamlinger afholdes paa Landet. Vi leje ofte Lokaler, og derved gives Folk Lejlighed til at høre vort Vidnesbyrd, og skjønt Mængden forkaster det, bliver dog ikke saa Faa lagde til Menigheden i og omkring Aarhus. Frøken Solter søgte at skræmme Folket ved sine gamle, udslidte Fabler, og Redaktører har travlt med at publicere usandfærdige og ufornuftige Beretninger.

Vi glæde os meget, idet vi tydelig se, at Herren er med os, og at vi formedelst hans Aand ere i Stand til at kundgjøre Ordet og opfylde vore Pligter, samt at han stadfæster Evangeliet ved Tegn, idet mange Syge blive helbredede formedelst Tro og Bøn. Her er megen Arbejdsløshed og selvfølgelig haarde Tider for Mange, men til dem, som trofast opfylde sine Pligter, aabner Herren altid en Udvej, for sikkerlig hans Øjne er over alle hans trofaste Børn, og Gud give Vejen snart maa aabnes for deres Udfrielse.

De unge Mænds og den kvindelige Forening ere virksomme i deres Fag, ikke at forglemme Sangkoret, som altid er rede til at oplive os med Zions yndige Sange.

Med venlig Hilsen fra de Hellige i Konferencen undertegner jeg mig Deres ydmyge Broder og Medarbejder i Kristo

J. J. Johnsen.

Det døde Hav.

Det døde Hav er utvivlsomt en af Jordens mærkværdigste Søer. Dets umaadelige Beliggenhed, dets Vands alt ødelæggende Beskaffenhed, det storslaaede Landskab ved dets Kyster, den vilde Befolkning af Ørkensønner, som her opslaa deres Telte, samt endelig den tragiske Beretning om Siddims en Gang saa frugtbare Dal, hvis Byer, Sodoma og Gomorra, gik under paa en saa forfærdelig Maade, har fremkaldt de forunderligste Beretninger om denne ved Palæstinas sydøstlige Grænse beliggende Sø. I Aarene 1806 og 1807 gjennemvandrede Ulrich Jasper Seetzen Søens østlige og vestlige Bred. I December 1806 kom Seetzen til Asfaltsøens vestlige Bred og undersøgte i Januar Maaned det følgende Aar den østlige. Paa Rejsen, som han foretog klædt som Dervisch og under Navnet Hadschi Musel-Gaekim, maatte han overvinde utallige Vanskeligheder. Efter mange forgjæves Forsøg lykkedes det ham endelig at vinde en Ledsager, men han turde hverken tage Penge eller Værdisager med sig for ikke at vække Beduinernes Rovlyst. Hans Proviant bestod kun af en Melsæk, af hvis Indhold der Morgen og Aften blev bagt Brød. Han blev ogsaa overfalden, og hans arabiske Kappe og det paa Rejsen saa nødvendige Uhr toges fra ham; tilfældig fik han alt tilbage, men Uhret var da ødelagt. Begge Rejser forløb dog lykkelig, og han vendte i god Behold tilbage til Jerusalem med vigtige Opdagelser for Kjendskabet til det døde Hav.

I Aaret 1812 kom den berømte Rejsende Ludvig Burckhardt til det døde Hav, men steg ikke ned til Kysten fra

Østsidens Bjerge. Her kan ogsaa nævnes Irlænderen Costigans romantiske, men letsindige Rejse 1836; kun ledsaget af en Tjener sejlede han i en Baad gjennem det døde Hav, hvis sydlige Ende han naaede; men da han i Løbet af to Dage intet fersk Vand kunde faa, naaede han atter efter de største Anstrængelser febersyg Nordenden og maatte føres til Jerusalem, hvor han kort efter døde i Franciskanerklostret.

I Aaret 1837 bragte Professor Dr. von Schubert fra München det første Barometer til det døde Hav. Han blev i højeste Grad forbauset over, at Barometrets Kviksølvssøjle, da han naaede Søens Bred, steg højt over den anbragte Skala og endog stødte an mod Glassets øverste Kant. Han troede først, at Barometret var ødelagt, men fandt, at det var fuldstændigt i Orden, da han atter vendte tilbage til Jerusalem. Da han nu i tyske Blade udtalte den Formodning, at det døde Hav maatte ligge dybt under Middelhavets Spejl, fandt han dette til sin Glæde bekræftet af Englænderen Becke, der samme Aar havde været ved det døde Hav med sin Rejseledsager Moore og uafhængig af Schubert havde gjort den samme Opdagelse.

I Aaret 1838 var Østerrigeren Russegger ved det døde Hav; han var nemlig af Fyrsterne Lobkowitz og Metternich stillet i Spidsen for den Expedition, som i Mohammed Ali's Tjeneste skulde undersøge dennes Lande i bjerglig Henseende. Han var den første Geolog, der besøgte det døde Hav, og hans Beretninger ere derfor i geognostisk Henseende af den største Betydning. Samme Aar besøgte Eduard Robinson, hvis Navn som Palæstinaforsker er lige kjendt i Europa og i Amerika, ledsaget af Missionæren Edv. Smith, Salthavet.

I den nyere Tid have søfarende Nationer udrustet særlige nautiske Expeditioner og sendt dem til Jordan og det døde Hav. Saaledes sendte England 1841 Søofficeren Symonds derhen, og han udførte de første Trianguleringer ved Tiberias Søen og maalte Jordans Fald og det døde Havs Dybde. I 1847 sendte England atter Søofficeren Molineux derhen, og han besejlede Jordan med en Baad. Men Baad og Lejr blev udplyndrede og Selskabet adskilt. Molineux fik dog samlet Resterne af Expeditionen og besejlede nu, kun ledsaget af to Kammerater, det døde Hav indtil i Nærheden af den sydlige Bugt. Rejsen blev foretaget i August; Heden var forfærdelig, og efter to fryglelige Dage naaede han syg Nordenden og døde kort Tid efter. — I 1848 sendte Amerika, for at udforske Jordanspalten, et med Instrumenter og to Metalbaade udrustet Skib under Ledelse af Officererne Lynch og Bale over Oceanet. Baadene førtes fra Akka ved Hjælp af Kameler til Tiberias. Under utrolige Vanskeligheder sejlede nu Lynch ned over Jordans mange Strømhvirvler og anstillede derefter i tyve Dage Undersøgelser ved det døde Hav. Hovedkvarteret opsloges i Engedi paa Vestkystens Midte, hvorfra der foretoges Rejser til alle Sider, som ledsagedes af overordentlige værdifulde Resultater.

Den sidste Expedition til denne fabelagtige Sø udførte Frankrig under Ledelse af Hertugen af Luynes. Han lod en i Marseille bygget, for fjorten Personer bestemt lille Damper bringe fra Jaffa til det døde Havs Nordende og besteg her Dampskibet med fem Ledsagere, der vare ham behjælpelige ved Søens Undersøgelse. Han tog ogsaa enkelte Scheiker fra de ved Søen leirede Beduinstammer med sig, et Tegn paa, at han stod sig godt med disse Stammer.

Resultatet af denne Rejse er det i 1874 udgivne Pragtværk, som giver Beretning om de meget nøjagtige Dybdemaalinger og Undersøgelser i Søen. I den nyeste Tid har endelig den bekjendte Geolog Dr. Oskar Fraas i Stuttgart besøgt det døde Hav, og han har i sine Skrifter om Orienten givet meget vigtige Oplysninger om Søens Beliggenhed, dens Vands Ejendommelighed og de Søen omgivende Bjerges geognostiske Beskaffenhed.

Lad os nu betragte Søen. Første Gang saa jeg det døde Havs Nordbugt og Bjergene paa begge Sider af det fra Oliebjerget ved Jerusalem. Det var et vidunderligt Syn! Mod Vest den hellige Stad, mod Øst de øde Skraaninger af Bjergkjeden i Juda, der i vildt mellem hinanden kastede Kalkstensklipper strækker sig hen imod Jordanspalten for her dels i en vid Bue at omgive Sletterne ved Jericho, dels i stejle Klippevægge at gaa helt ud til Søen. Endnu tydeligere ser man Søens nordlige Bugt fra Terrassen ved Klosteret i Bethlehem, hvor det rige Grønt omkring Davids By stikker henrivende af mod de øde Bjerge i Judas Ørken, og hvor man paa Grund af Luftens overordentlige Renhed synes at have Søen ganske tæt ved sig. En sand Nydelse byder Udsigten over denne Del af Søen fra den østlige Væg af Judas Bjerge, hvor Blikket glider ned over den yndige, af Jordan gjennemstrømmede Slette ved Jericho, hvor det henrykt hviler paa Søens grønlig spillende Vand og strejfer over til de af blaarødt Lys omsvævede Bjerge, der hæve sig paa begge Søens Bredder, som dog navnlig paa Østkysten naa en betydelig Højde. Stiger man hersfra ned paa Sletten, kommer man til den delvis meget frugtbare, men som oftest udyrkede Jericho-Slette, overskrider Elisa-Bækken, hvis Bredder ere indfattede af mægtige Oleanderbuske, som med deres røde Blomster trække sig hen langs den som en rød Slangelinie, støder da paa den fattige Landsby af Lerhytter Riha, hvis Navn minder om den gamle By Jericho, og kommer endelig, efter omtrent to Timers Forløb forbi mærkværdig formede koniske Sandhøje, over en som oftest saltleret, sumpet, svagt bølgeformet Bund, der her og der er bevokset med Saltplanter og Pilebuske og er saa glat, at Hestene let glide ud, til Jordans Munding og det døde Havs nordlige Ende.

Næsten enhver Rejsende kommer med en bestemt forudfattet Mening, troer virkelig her at finde en sørgelig Sø og er nu ikke lidet forbauset over dens i Foraaret skjønne Udseende. Thi Jordan er ved sin Munding omrandet af alle Slags Træer, og jeg saa ved dens Udløb i Søen en Skare Hejrer, som sad og passede paa, til en Fisk forvildede sig ud i Søens Lage, hvor den, kjæmpende med Døden, snart lægger sig paa Ryggen og da bliver et let Bytte. Og omkring Søens nordlige Rand breder der sig et frodigt Krat, hvori et Vildsvin skjulte sig ved vor Ankomst, hvorfra den syriske Nattergals Slag lød, og Hundrede af Duer lystig kurrede, indtil de jagede op gjennemkrydsede Luften. Vi saa foran os et venligt Vand, til begge Sider indfattet af mørke Kalkstensklipper, som ved Søens nordlige Side traadte langt ud fra hinanden, men snart atter trække sig sammen om Kysten, som de indeslutte med stejle Vægge. Selv Klipperne vare i Spalterne bevoksede med lidt Grønt og ved deres Fod her og der omgivne med et Plantebælte — og dette skulde virkelig være det døde Hav, som Fantasien ofte har udmalet saa forfærdelig! Der var intet at se af en blyagtig, træg Masse, som var saa tung, at den aldrig

ruller i Bølger, men derimod klart, ved Strandbredden grønligt, længere ude mørkeblaat Vand, i hvilket den skyfri Himmel og den grønne Kyst spejlede sig, uden Dynd paa Bunden og indbydende til et Bad.

Fuglene fløj lystig over Søen uden døende at synke ned i dens Dyb, man sporede intet til Svovldampene, som skulde hindre Vandreren i at nærme sig, saa at selve Araberne, som Pococke fortæller, tilstoppe deres Næsebor med smaa Løg; over Vandet hvilede kun Morgentaagen og Røgen fra Baalet hos Beduinerne, som havde opslaaet deres Telte bag ved hine Bjerge. Efter Vandringen gjennem Judas Ørken, hvor Øjet trættes ved Klippebjergenes golde Ensformighed, bød Søen et kvægende Syn, som man næppe kunde løsrive sig fra. Og saaledes findes overalt paa Kysten, hvor der blot udspringer en frisk Kilde, yndig Vegetation. Saaledes ved Engedi, paa Vestkystens Midte, som lige overfor i Wadi Moschib paa den østlige Kyst og Nord derfor i Wadi Zerka Main, som ogsaa ved Søens sydlige Rand.

Bjergene, der snart træde helt ud til Søen, hindre fra at overse den i hele dens Længde. Sete langt borte fra løbe Bjergene som Fortsættelse af den cis- og transjordanske Bjergkjæde fra Nord til Syd som en temmelig ens høj, udtryksløs Kjæde uden fremtrædende Toppe hen langs Søens vestlige og østlige Bred. Naar man kommer nærmere, ser man dog enkelte Toppe som Ras Feschka, El-Merfed, Engedi og Sebbeh i Vest og navnlig Kerak i Øst hæve sig op over Bjergkammen. Man ser ogsaa, saaledes fra Engedis Højder, Wadi Modschibs og Zerka Mains vældige Indskjæringer paa den østlige Kyst, som ogsaa Saltbjerget Usdums skarpe Takker i Sydvest, saa at der her næppe kan være Tale om den for Kalkbjergene ejendommelige Ensformighed. Klipperne mod Vest er henved 400, mod Øst omtrent 700 Metre høje, men Sydens skarpe Belysning bevirker, at de se langt højere ud. Vestkysten bestaar af ildstenagtig, bituminøs Kalksten, der ligger i regelmæssige Lag over hinanden. Mod Sydvest hæver sig det mærkværdige 1½ Mil og 50 Metre høje Dschebel Usdum, hvis Navn minder om det gamle Sodoma; det bestaar af rent Salt, dog saaledes, at Saltet ikke træder helt frem til Overfladen, men overdækkes af et Kridtlag.

(Forts.)

Nyheder.

— Politiet i Salt-Lake City har i den senere Tid beskjæftiget sig med at bringe for Lyset nogle af de Forbrydelser, der begaas af Staternes Embedsmænd i Utah, som for nærværende ere saa ivrige i at straffe „Mormonerne", fordi de ikke ville fornægte deres Hustruer. En Del af disse højtstaaende Herrer, som ere gifte, have været for Politiretten, anklaget for at have besøgt berygtede Huse, og deres Brøde i ethvert enkelt Tilfælde blev tydelig bevist De benægte ej heller deres Skyld, men appellere deres Sag til Staternes Domstole, og disse have hidtil i alle Tilfælde, hvor det har været dem muligt, fordrejet Loven saaledes, at Horkarle og Skjøger ere slupne fri.

Verden kan nu se, at det ikke er Moralitet, disse Embedsmænd søge at forbedre i Utah, da det er vitterligt, at de leve et saa udsvævende Liv, som det er muligt for Mænd at leve; og Loven bliver saaledes fortolket, at der intet Hensyn tages til, hvor mange Fruentimmer en Mand lever med, blot han ikke ægter mere end en af dem, og dette er jo ligeledes Tilfældet i alle civiliserede (?) Lande. Hvilke Mænd burde agtes mest, dem, som ægte flere Kvinder og anerkjender dem som deres Hustruer, ellem dem, som ægte kun en, og søge at ruinere lige saa mange andre, som det er dem muligt?

— Nogle Soldater ere blevne sendte til Utah, da Præsident Cleveland var bleven indbildt, at Mormonerne vare lige paa Nippet med at gjøre Oprør. Alting er imidlertid lige saa roligt i Salt-Lake City og overalt i Utah som sædvanligt, og Soldaterne saa noget skuffede ud, da de ankom og fandt, at der var intet Oprør, ej heller den fjærneste Udsigt til Uroligheder i Fremtiden. Det gjør imidlertid noget Godt; thi Soldaterne faa Lønning, og af denne finder, formedelst den daglige Handel, Størstedelen sin Vej til „Mormonernes" Lommer. Soldaterne ere velkomne til Utah, og Historien om Oprøret vil faa en brat Ende.

Den kostelige Perle.

Som Børn, som Drenge og Piger smaa,
Vi vare saa glade for gyldne Perler;
Dem passede sikkert vi Alle paa,
At lege med dem vi vilde saa gjerne,
De lyste med gyldne Straalers Skin
I Solen, vi bandt dem om Hals og Hoved,
Og snart om vor Finger; en Perlering
Det blev os saa tidt i vor Barndom lovet;
Men Barndommen gik, og vi glemte snart
De Perler, der engang var vor Glæde;
Ej mere de lyste for os saa klart,
Som før vi ud i Verden mon træde;
Thi nu kom der andre Tanker paa Sind,
Der mored os mer end de Perleringe,
Men Glæder som mangled Smaaperlernes Skin,
Og som ofte med Sorger og Synd tog Vinger.
Men ret som vi midt i Mørket stod,
Og Lyset vi knap kunde skjælne,
Da faldt der en Perle ned for vor Fod,
En kostbar og glansfuld, en af de sjældne,
En, hvortil aldrig vi Mage saa
Iblandt de Perler, som Børn vi ejed;

Og tilbudt den blev baade Store og Smaa,
Og Alt paa Jord ej dens Værd opvejed,
Og hver, som der elsked Sandhed og Ret,
Fandt Glæde ved den Perle at eje.
Men at faa den var for os ikke saa let,
Thi vi maatte da fly de forbudne Veje;
Men Herren os lærte at bøje vort Sind,
Og anraabe ham om Visdom og Styrke,
Og Glædens Taare paa Manges Kind
Randt ned, da de udgik fra Synd og fra Mørke.
Og vi, som nu eje den gyldne Skat,
Vi ved den taaler ej Plet eller Skygge,
Vi skue dens Lys ved Dag og ved Nat,
Lad os værne om Perlen, den er vor Lykke.
Thi Perlen er Evangeliets Ord,
Som Herrens Tjenere nu til os bringe,
Den ruller rundt paa den vide Jord,
Og Glansen fra den for Mange skinner.
Og den vil straale til evig Tid,
Vor Fader vil gjerne Enhver skal den eje,
Vi maa vogte den nøje med Iver og Flid,
For Støv og Smuds den værne og pleje,
Og vaage og bede ved Dag og ved Nat,
At Perlen aldrig skal fra os tages;
Thi da har for evigt vi Alting tabt,
Og Sorg og Kummer kun bli'er tilbage. —
Gid Herren velsigne os, Store og Smaa,
Saa trofast for Sandhedens Banner vi stride,
Da vil vi en evig Frelse opnaa,
Tilsidst komme frem i Klæderne hvide!

Aarhus, December 1885.

Laura Andersen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.